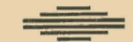

ANUL II.

Nr. 41

SIBIU,
11 Octomvrie
1931.

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foala „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei

Cercetând Scripturile.

Ai trecut tu dela Romani cap 7 — la Romani cap 8?

Ce Carte minunată este Biblia! Eu de câteori citesc în ea, aflu ceva nou, aflu o comoară nouă. Ce lămurit ne arată Biblia, spre pildă, căile mântuirii! Când e vorba de calea mântuirii, oamenii au făcut fel de fel de cărări și poteci cari se abat dela calea asta. Au căutat parcă anumit să se abată dela calea mântuirii cea luminoasă pe care o arată Cuvântul lui Dumnezeu.

Cețiți, spre pildă, cap 7 și 8 dela Romani. Cețiți-le cu atențiune — și mai ales cu credință și rugăciune — și veți afla acolo cheia de aur a mântuirii unui suflet. In cap 7 se vede omul cel lumesc... se văd eforturile unui om lumesc pentru a deveni un om duhovnicesc. In cap 7 sunt durerile nașterii de nou a unui suflet.

Și ce grele sunt aceste dureri! »Am *voință* să fac binele — strigă omul din cap 7 — dar *n'am putere* (ce lecție bună este aceasta pentru »pedagogii« cari apelează numai la »voința omului«)... simțesc în mine o lege care se luptă contra mea... nimica bun nu lăcuște în mine căci nu fac binele pe care vreau să-l fac, ci fac răul pe care nu-l vreau (Romani 7, 18—24).

Și bietul om se zbate neputincios în aceste dureri. Toate eforturile lui sunt zadarnice. Firea lui cea lumească nici nu poate să se supună lui Dumnezeu (Romani 8, 7). El erumpe, pe urmă într'un fel de strigăt de disperare: »O, nenorocitul de mine! cine mă va izbăvi din acest trup de moarte?« (Romani 7, 24).

Dar tocmai strigătul acesta este începutul mântuirii sale. Cu acest strigăt se încheie cariera omului lumesc. Tocmai strigătul acesta este o veste de bucurie că se naște un om nou. Dela strigătul acesta mai este numai un pas până la omul cel nou din cap 8, izbăvit prin Jertfa scumpului nostru Mântuitor.

Omul din cap 7 Romani este un om lumesc, dar omul

acesta este unul — din cei puțini — cari caută mântuirea. La 1 Corinteni cap 2 este celalalt om lumesc care nu vrea să audă de mântuire (cu acesta ne vom ocupa în un alt număr).

Omul cel lumesc din cap 7 este mai ușor de mântuit. El umblă cu »desagii« în spate. El poartă pe suflet greutatea stării sale cei păcătoase și umblă să scape de această greutate. El caută cu lacrimi de căință pe Cel ce a venit să ne scape de această greutate.

Dragă cetitorule! Eu te întreb în care cap ești tu, în cap 7 sau 8 dela Romani? Eu te întreb: ai trecut tu dela Romani cap 7 la Romani cap 8. Te rog răspunde-mi cinstit... nu încerca să te strecuri prin altă parte. »Am făcut multe, și pentru sufletul meu« — vei zice tu... dar eu nu vreau să știu de ce ai făcut tu, ci vreau să știu de ai trecut sau ba hotarul mântuirii, dintre cap 7 și 8 Romani. Chiar cuvântul tău că »ai făcut multe pentru suflet«, este o mărturie grăitoare că tu ești încă în Romani cap 7. Iar din capitolul acesta vei putea trece numai când vei ajunge și tu ca omul de acolo, să nu mai poți face nimic, ci să strigi plângând cu amar: »O, nenorocitul de mine! cine mă va izbăvi din o astfel de moarte?«

A încerca să treci cu puterile tale din Romani cap 7 în Romani cap 8, ar fi o trudă

zadarnică. Acest hotar îl poți trece numai cu *puterea* și cu darul Celui restignit pe Crucea Golgotei. Ca să treci hotarul acesta, trebuie să-l afli cu adevărat pe Cel ce s'a restignit și a murit pentru tine și păcatele tale.

Iubitul meu frate ostaș! Eu te întreb și pe tine în care

din cele 2 capuri ești tu? Un ostaș adevărat este numai cel ce a trecut dela Romani cap 7, la Romani cap 8. Oare câți din ostașii noștri au trecut acest hotar de mântuire? Domnul să le ajute la toți să-l treacă pentruca, la rândul lor, și ei să poată ajuta pe alții cari încă nu l'au trecut.

Un „vrăjitor“ periculos.

Oastea Domnului a luat avânt și se răspândește tot mai mult printre creștinii din țară de la noi, cât și peste hotară. Cu toate pedicile ce i se pun în cale, ea își face drum printre credincioși, cari treziți fiind din somnul păcatelor, se reîntorc iarăși la luptă contra celui mai periculos dușman.

Pentru asta, vrăjmașul omeneirii s'a făcut foc. Prea i se tulbură liniștea. Prea se tot vorbește cu batjocoră de numele lui. Doar el se pretinde a fi mare stăpânitor și deaceea vrea supunere și respect din partea tuturor.

Dar de când cu răsculațiiăștia de »Ostași ai Domnului« i s'a încurcat rău ițele. Nu-și mai poate țese pânza în tihnă. Perde mai în fiecare zi câte un client. Ce înseamnă asta?

Ar mai înțelege cornoratul, dacă ar vedea că frații noștri creștini trec la Comunism, la sectarism sau se înscriu în partidele politice; dar la »Oastea Domnului«, ce să caute ei? Dece să asculte de Părintele Trifa care s'a îmbogățit cu »foc ceresc« și îndeamnă lumea să se lase de beții, sudalme și alte obiceiuri diavolești? Ah! ce mare »vrăjitor« e Păr. Trifa!

Atâtea nopți le-a petrecut făcând »vrăji« ca apoi cu ele să înșele lumea să se lase de răutăți. Vai! ce mare »înșelător« e părintele Trifa! »Oameni buni, ferțiți-vă de »vrăjile« Părintelui Trifa« căci e mare foc! De vă veți alătura de »Ostașii Domnului«, vă veți lăsa de beții, de sudalme și de toate răutățile care-s niște »datini creștinești«.

Ah! ce viclean mare e diavolul. Sfânta Scriptură ne spune că însuși Mântuitorul a fost hulit spunându-l-Se »vrăjitor«. Pentru asta, a spus ucenicilor Săi: »Dacă pe Stăpânul Casei (adică pe Mântuitorul) L-au numit Belzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din Casa Lui?« Matei 10—25.

Iată, că cuvintele Sf. Scripturi, se împlinesc întocmai și azi. Părintele Trifa este numit »vrăjitor și înșelător«. Ce păcat!

Dar »Dumnezeu nu se lasă batjocorit« Gal. 6—7. El va face dreptate slujitorilor Săi. Iar noi »ostașii Domnului« îl vom ruga mereu să întărească sănătatea celui ce ne-a vrăjit.

I. Tuduscium, înv.
ostaș al Domnului,
Brăhăsoaia - Vaslui.

Să-I spunem Lui Dumnezeu...

Ați văzut pe copilașul
Când cineva-i face rău,
Cum aleargă'n juga mare
Și-i spune tatălui său?

Știi c'avem și noi în lume
Un cumplit și rău dușman
Care des ne dă târcoale
Iar acesta e satan.

Ați văzut cum îi curg lacrimi
Din ochii lui drăgălași?
Să ne fie drept ca pildă
Și pentru noi frați ostași.

Contra lui să ducem lupta
Căci n'ndeamnă tot la rău,
Inșă noi întotdeauna
Să-i spunem Lui Dumnezeu.

Ioan Tuduscium, învățător, ostaș al Domnului,
Brăhăsoaia—Vaslui.

INVITARE.

Oastea Domnului din Șomoșcheș jud. Arad, invită pe toți ostașii din jur precum și pe toți cei flămânzi după cuvântul Domnului, la serbarea ce se va ține în Șomoșcheș în ziua de 25 Octomvrie 1931.

In aceste vremuri triste cei ce căutați mângâiere luați parte la această serbare de unde nu vă veți putea întoarce decât cu deplină mângâiere sufletească. Grupurile de ostași cari au steag sunt rugați a veni cu steagurile. Cu drag Oastea Domnului din Șomoșcheș. P. Sas, ostaș.

Raportul No. 69, Oastea Domnului, București.

Șerpilor în sf. Scriptură — oaspeți la adunarea noastră.

Adunările noastre de Joi seara sunt tot mai des cercetate de Duhul lui Dumnezeu. O bucurie și o pace sfântă coboară peste sufletele însetate.

La adunarea din Joia ultimă a lunii Septemvrie am avut între noi pe frații ostași dela Sărulești, cari se ostenește așa de minunat pe ogorul duhovnicesc.

Fr. Opreșan ne-a vorbit, cu graiu din Scripturi, despre predica ce ne țin nouă șerpilor. A mâncat în vorbirea sa de la textele din Biblie. A arătat (Facere 3, 1; 3, 14) cine era șarpele cel vechiu (Apoc. 20, 2) și planul lui Satan de a înșela pe Eva prin animalul în tovărășia căruia îi plăcea să se plimbe prin grădina Edenului. A dovedit cu apă că atunci a avut loc cea dintâi ședință de spiritism (graiul deavolului prin gura șarpelui). Dacă șerpilor, din pricina blestemului, ne îngrozesc... suntem noi înspăimântați oare când șarpele-diavol se apropie cu ispita de noi? Vorbitorul a arătat legătura dintre Mântuitorul și Șarpele de aramă: *blestemul păcatului!*

Vorbind despre viperă (Prov. 23, 29—35) a arătat că mușcătura ei este mușcătura păcatului și în special a beției. A dat pilde cutremurătoare. Între altele, cazul unui coleg de slujbă care la autopsie, era ca o scorbură de copac: complect ars pe dinăuntru! Îl mușcase vipera alcoolului!

A vorbit despre năpărcă și basilic (Isaia 11, 8) în legătură cu o crotirea lui Dumnezeu față de copiii Lui și despre cameleon (Lev. 11, 30—31) în legătură cu schimbarea și nestatornicia noastră față de Dumnezeu iubirii permanente.

Fr. Haralambie Tănăsescu a făcut o comunicare privind starea supremă: cum trec pragul morții două feluri de oameni. Și a dat pildă cum moare un necredincios și cum moare un om de credință. A fost impresionant momentul când, după zăgrăvirea omului de credință care a fost profesorul universitar N. Paulescu, vorbitorul a propus să ne ridicăm în picioare câteva minute de reculegere. Aceste minute au fost umplute, de către Părintele Comana, cu rugăciunea înduioșătoare pentru cei trecuți în Domnul.

Fratele ostaș, Părintele Zidărescu de la Sărulești ne-a vorbit cald despre *dragostea* în care trebuie să trăiască ostașii și despre bucuria sa de a fi ostaș.

La adunarea de la 1 Octomvrie ne-a grai cu putere mare fr. ostaș Părintele Nistor, protopop de Sf. Gheorghe, despre oștășia noastră în Hristos. A fost o chemare și un îndemn de trâmbită cerească. Ni s'a arătat cât de mult trebuie să ne bucurăm *batjocura lumii* pentru lucrarea Domnului. Ca un bun luptător, ne-a arătat că pentru izbândă se cere: *lepădarea de sine* înainte de toate. Pildele aduse de pe ogoarele păcii lui Isus ne-au stors lacrimi.

Minunate comunicări duhovnicești au făcut: Părintele Comana, fr. Tănăsescu și fr. Grigori Forsea.

Cântările și declamațiile au intrat în sufletele.

Rugăciunile au fost înălțătoare. Domnului slavă în veci.

Secretariatul Oastei.

Carne și sânge doriți?... Poffim!

Ce poate păți un desfăcător de cărți religioase.

Anul trecut, am stat de vorbă cu un frate creștin desfăcător de cărți religioase și în puținul timp mi-a povestit o mulțime de întâmplări din viața sa.

Iată una din acele:

Mă dusesem într'un târgușor cu cărți — spunea el — și diavolul văzând că vin să-i stric liniștea s'a supărat pe mine rău și a vrut să se răsbune.

Deaceea a alergat repede la argații săi de m'a pârât și ca din senin m'am pomenit cu o ceată de oameni lângă mine, cari întocmai ca niște lei, răcneau și mă amenințau parcă a-și fi fost cel mai mare răufăcător.

Dar cu cât strigau ei mai tare, cu atât răspundeam eu mai încet.

Diavolul s'a supărat și mai rău și i-a întărit mai tare, încât erau gata să mă sfășie. Eu însă, mă gândeam la Domnul și n'aveam nici o frică.

În cele din urmă mi-am luat îndrăzneala și le-am zis:

Fraților, voiți să mâncați carne și să beți sânge de om? Poffim! Eu sunt gata. Pentru mine e tot una. De mult aștept să plec din lumea aceasta. Poate credeți că-mi pare rău după corpul acesta slăbănog? Nu. Cine are poftă să vină, căci îl dau cu plăcere.

Cuvintele aceste au fost mai mult decât o sabie tăioasă, așa că s'a rușinat și diavolul de răspunsul meu.

Rând pe rând s'au dus oamenii de lângă mine până în cele din urmă n'am mai văzut pe nimeni. Totuși mi se părea că văd pe Mântuitorul care întocmai ca pe femeia păcătoasă din Evanghelie m'a scăpat din mânia oamenilor răi.

Așa mi-a povestit fratele creștin și despărțindu-mă de el m'am gândit, ce apostolie minunată pot face niște simpli oameni, dar cu credință.

I. Tuduscuiuc.

INVITARE.

Ostașii Domnului din com. Vânători—Neamț parohia Lunca, roagă pe toți ostașii din împrejurimi, organizații și singuratici să binevoiasă a veni în propagandă religioasă de care se simte o mare nevoie la noi.

Parohia Lunca filiala Nemțior, are hramul Biserici în ziua de 1 Noemvrie (Duminecă după Sf. Dumitru) în care zi ostașii sunt rugați a veni, de se va putea și o organizație cu drapel. Ostașii pot sosi în

ajunul sârbătoarei sus numită. De vrea cineva a anunța înainte, să anunțe pe adresa: Gh. N. Iacobraea com. Vânători—Neamț, sat Nemțior, ostaș.

Oastea Domnului din comuna Ribîța, plasa Baia-de-Criș, jud. Hunedoara, invită pe toți ostașii Domnului din jur și din depărtări mai mari a lua parte la adunarea ce se va ține acum *Duminecă la 11 Octomvrie*.

Ostașul Domnului Roman Niculae.

Istorie mici cu înțeles mare.

Porumbeii din Veneția.

Veneția e orașul porumbeilor. Cei mai mulți se află în jurul mării biserici din piața San-Marco. Și lucru interesant. De câteori sună de amiază clopotul cel mare al bisericii, porumbeii se strâng cu miile de prin oraș în turlele bisericii.

Uită ce lucru minunat — a exclamat un străin... la chemarea clopotului, porumbeii se strâng la biserică de parcă ar fi niște creștini evlavioși... ei ascultă chemarea clopotelor mai mult decât oamenii.

Stai, stai — a răspuns un localnic — strângerea porumbeilor când trage clopotul de amiază, are și un alt tâlc. Atunci li se dă porumbeilor de mâncare... ei se strâng la biserică nu numai pentru chemarea clopotelor, ci și pentru că știu că atunci li se dă de mâncare.

Ne plângem mereu că s'au golit bisericile... că clopotele răsună în zadar... Vor fi ele multe pricini pentru acest lucru... de sigur că s'a stricat și poporul, dar de sigur o pri-

cină e și aceea că pe multe locuri, pe lângă chemarea clopotelor, »porumbeilor« nu li se dă și hrană duhovnicescă... nu se predică cu putere cuvântul lui Dumnezeu. Oriunde glasul clopotelor chiamă pe oameni spre a li se da mâncare duhovnicescă — bisericile sunt pline.

Orbul și lumina.

Într'o noapte foarte întunecoasă, un orb mergea pe drum având pe umăr un urciur plin cu apă și ținând în mână o luminare aprinsă. Un tânăr îngâmfat care-l întâlni, fu mirat să vadă acest orb ce-și lumina calea cu o lumină.

»Nerod ce ești, îi zise el, la ce îți folosește această luminare? Noaptea și ziua, întunerecul și lumina nu-ți sunt același lucru pentru tine?«

Ba da — îi răspunse orbul, dar eu nu duc această luminare pentru mine, ci pentru un îngâmfat ca tine, pentru că să nu mă lovești și să-mi spargi urciurul.

Văzut-am lumina cea adevărată.

Cu durere sufletească noi ostașii Domnului din județul Făgăraș am aflat de mârșavul atac dela Cernăuți.

Între altele scribul bolnăvicios sufletește dela »Glasul Bucovinei« acuză asociația creștină »Oastea Domnului« de »o nouă sectă«.

De bună seamă, Oastea Domnului va fi o sectă și de aceea că în comuna noastră Seliștat, județul Făgăraș, înainte de înființarea ei sfânta biserică era aproape goală, pe lângă toată strădania preotului de a strânge pe credincioși în fața sfântului altar.

Noua sectă (după cei dela Glasul Bucovinei) participă regulat la sfintele slujbe dela început până la sfârșit, cântând și preamărind pe bunul Dumnezeu. Tot în fițuca plină de otrăvă sufletească »Glasul Bucovinei« se mai spune »că punga cu cei 30 arginți a lui Iuda, ademenește lăcomia de bani a părintelui Trifa«.

Luminează-te Nestorie dela »Glasul Bucovinei«, pune-ți cenușă pe cap și mărturisește adevărul; că punga părintelui Trifa e secătuită de *camăta* mărită de partizanii pe cari îi aperi cu atâta tărie și pe cari Iuda cel cu 30 de arginți i-au înghițit de mult, satisfăcându-le lăcomia prin tot felul de jafuri și furturi din ayutul țării noastre.

Cucernicul Părinte Trifa s'a umplut punga prin tipărirea de cărți religioase și sfinte, pe cari ni-le-a distribuit nouă țărănilor dela sate și pe cari cărți în urma crizei financiare în care ne-au adus și partidul »Mării-Voastre« dela »Glasul Bucovinei« nu le-am putut plăti până în ziua de astăzi.

Părintele Trifa e vaciu înșelător pentru că ne arată lumina cea adevărată și calea mântuirii și nu ne otrăvește sufletele cu politică păcătoasă cum face »Glasul Bucovinei« care învrăjbește frații de același sânge până la moarte.

De suntem ai Domnului sau ai Diavolului, lăsăm să grăiască următorul caz, din zecile de mii — a unui ostaș din comuna Seliștat, și după ce va ceti erezicel Nestorie dela »Glasul Bucovinei«, credem că se va lumina mai bine:

»Înainte de a ceti cărțile tipărite de Cucernicul Părinte Trifa, precum și foile săptămânale (Lumina Satelor și Oastea Domnului) eram perdut cu totul, făceam și eu ca cei dela »Glas«, unde era vre-o adunare politică fără doar și poate primul eram eu, ba ce era mai mult trăgeam pe cât mai mulți după mine. Ce datine strămoșești aflam acolo, erau sudalme, înjurături din cele mai murdare, beții, scandaluri și la urmă se termina cu fericita bătaie, care aducea după sine spese, zile pierdute pela ușile judecătorilor. Pe deaporoapele mele îl consideram cu mult mai pe jos, de cât pe mine, ba ce era mai mult nu primiam pe nici un năcăjit sau călător în curtea mea. Însă după ce am urmat pe cel ce strică biserică și datinile strămoșești (dela Glasul Bucovinei cetire) cu nespuse bucurie primesc pe oricine îmi deschide ușa, martor este Dumnezeu și toți oamenii din comună.

Tot la sfaturile vrăciului înșelător dela Sibiu, am făcut multe milostenii; am scăpat dela vânzare averea alor doi creștini, care era să se vândă de băncile huzurare și copiii lăsați în drum acum când se apropie iarna. Drept ce am moștenit o situație critică și precară, căci continuându-se criza financiară mi-se va vinde și mie totul. Vă rugăm Domnule criticant dela Cernăuți dacă aceste sunt fapte de ostași mincinoși ai părintelui, și de fiii ai Diavolului sau sunt fapte de ostașii ai Domnului nostru Isus Hristos.

Aderăm și noi la frații noștri ostași drept măritorii creștini din Bucovina și zicem: Înainte fraților ostași căci cu noi este Dumnezeu.

Teofil Moldovan,

ostaș al Domnului,

com. Seliștat jud. Făgăraș.

INVITARE.

Ostașii Domnului din satul Holt com. Săucești jud. Bacău, invităm pe toți frații din jur, și pe cei din depărtare a lua parte la adunarea ce se va ține în ziua de Sf. Dumitru 26 Octomvrie 1931. Pentru a se mări frontul oastei rugăm pe frații din apropiere să imiteze râvna fraților din Ardeal și Muntenia, viind unu sau doi din fiecare grup dacă nu mai mulți, simțindu-se lipsa la noi de buni vestitori ai Oastei Domnului. Cei cari vor veni din alt județ să ne înștiințeze mai înainte prin o carte poștală, de hrană să nu se îngrijească nimeni. Vă așteptăm cu nerăbdare: Ioan Gh. Lungu, împreună cu frații.